

[Forsvarsministeren.]

drage administrationsdepartementet i sagen, og beretningen er derfor tilsendt dette med henblik på en drøftelse. Forsvarsministeriet har tillige anmodet forsvarrets bygningstjeneste om at fremkomme med sine kommentarer til beretningen.

Jeg kan oplyse, at det indgår i forsvarsministeriets overvejelser, om det vil være hensigtsmæssigt at etablere et kontroludvalg til at følge omlægningen af bygningstjenesten i lighed med, hvad der har været tilfældet ved oprettelsen af værnenes materielkommandoer og ved rationaliseringen af orlogsværftet.

Bilgrav-Nielsen: Jeg kan kun takke for svaret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *K. Axel Nielsen* til finansministeren:

„Billiger ministeren den måde, hvorpå skattedepartementet fortolker arveafgiftslovens § 3, stk. 5?“

Skriftlig begrundelse.

Ifølge arveafgiftslovens § 3, stk. 5, kan arveafgiften nedsættes, hvis arvingen som arveladerens plejebarn har indtaget barns stilling i arveladerens hjem.

Når nedsættelse bevilges, er det fast praksis, at arveafgiften beregnes efter laveste sats.

Skattedepartementet har steds fortolket denne bestemmelse således, at begrebet plejebarn ikke anses at omfatte tilfælde, hvor barnet under opvæksten har opholdt sig hos arveladeren sammen med en af dets biologiske forældre. Skattedepartementet har til støtte for denne fortolkning henvist til, at ombudsmanden — formentlig i 1956 eller 1957 — har udtalt, at han ikke kunne kritisere finansministeriets fortolkning af arveafgiftslovens § 3, stk. 5, med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt der har kunnet bestå et plejeforhold mellem afdøde og arvingen i et tilfælde, hvor et barn under opvæksten har opholdt sig hos sine forældre, hvorved ombudsmanden menes at tiltræde finansministeriets opfattelse af, at der under disse omstændigheder ikke kan etableres et plejeforhold.

Skattedepartementet har under henvis-

ning hertil afslået at nedsætte arveafgiften i et tilfælde, hvor to arvinger fra de var spæde har boet hos arveladeren, som deres moder levede sammen med uden at være gift. Moderen og hendes børn havde fælles husførelse med arveladeren. Moderen fik ingen løn, men alle husførelsens udgifter afholdtes af arveladeren. Begge børnene hjalp til med at passe arveladerens landbrugsbedrift, den ene til han var 20 år, den anden til han kom i lære, hvorved i øvrigt bemærkes, at lærlingeforholdet blev aftalt af arveladeren. De to børn blev indsat som universalarvinger i arveladerens testamente.

Det er min opfattelse, at der netop her er tale om arvinger, der „som arveladerens plejebarn har indtaget barns stilling i arveladerens hjem“, altså forhold, der efter lovens ord og mening berettiger til nedsættelse af arveafgiften.

Det er ligeledes min opfattelse, at man ikke på ombudsmandens konkrete afgørelse i en sag, der for øvrigt ikke er analog med den foran beskrevne, kan opbygge en general linje for en dispensationspraksis.

K. Axel Nielsen: Jeg vil gerne have lejlighed til at uddybe den skriftlige begrundelse, jeg har givet for spørgsmålet.

Gennem en konkret sag har jeg fået kendskab til den praksis, hvorefter skattedepartementet administrerer adgangen til efter arveafgiftslovens § 3, stk. 5; at bevilge nedsættelse af arveafgiften, hvor, som det hedder i loven, arvingen som arveladerens plejebarn har indtaget barns stilling i arveladerens hjem.

Den konkrete sag angik det forhold, at en kvinde med to små børn fik plads som husbestyrerinde hos en landmand og straks fik familær stilling. Der var fælles husholdning, børnenes mor fik ingen løn og indgav ingen selvangivelse. Børnene hjalp til i plejefaderens bedrift, efterhånden som de blev store nok til det. De blev opdraget af ham, der også revsedé dem. Da den ene skulle i lære, var det plejefaderen, der traf aftale om lærlingekontrakten. Den anden blev i hjemmet og var med til at passe bedriften, til han blev 20 år. Da moderen døde, arvede de intet, fordi moderen og plejefaderen i realiteten havde etableret fællesseje, som om de var gift, og det var jo i realiteten det, man kalder et papirløst ægteskab.